

Той тръгна на кадето му трѣбаше, а азъ са отправихъ нататакъ, безъ да обжрна внимание на намусенното лице на Савелича. Твърде скоро азъ заборавахъ и вечерашната виелица, и гостинницата, и заешкиятъ кожухъ.

Като пристигнахъ въ Орембургъ, то тутакси отидохъ при генералинѣтъ. Азъ видѣхъ предъ себѣ си такавъ единъ мжжъ, който бѣше високъ, но прегърбавенъ вече отъ старостъ. Дългата му коса бѣше сѣвѣмъ бѣла. Стариятъ и избѣлѣлиятъ му мундаръ ми напоминаваше войниците отъ времената на Анна Ивановна; а въ рѣчта му са чувствувахе силно нѣмско прозношение. Азъ му подадохъ писмото отъ баща ми. Като чу името на баща ми, той ма изгѣда скоро-скоро. «Боже мой! рече той. — Одавна ли е било онова време, когато Андрѣя Петровичъ бѣше въ твоите години; а сега ето какавъ юнакъ има! Ахъ, време, време!» Той рашпечата писмото и зе да го чете съ половина гласъ, като правѣше свои бѣлѣжки: «Милостиви господарю Иванъ Карловичъ! Надѣямъ са, че ваше превосходительство . . .» Какви сж тие церемонии? Ухъ, какъ не го е срамъ! Разбира са, че дисциплината е първа работа, но така ли пишатъ на старъ приятель? . . . «Ваше превосходительство не сте заборавиле.» А-а-а! е-е-е! «И . . . когато . . . съ покойниятъ фелдмаршалъ Мин. . . отиванието. . . такожде и, . . . Каролина. . .» Ехъ, брудеръ! така той помни още старите наши работи? «Сега за работа . . . Испроваждамъ при васъ моятъ разгваленъ синъ . . .» Е-е-е! «Да го държишъ въ таралешови ржавици . . .» Какво е това таралешови ржавици? Това трѣба да е русска пословица. Що е това да държа нѣкого въ таралешови ржавици? повтори той, като са обжрна камъ мене.

— Това ще да рече, му отговорихъ азъ съ видъ